

Sygn. akt **IV Ka 101/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym
w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Małachowski

Protokolant: Kamila Michalak

przy udziale Prokuratora Prok. Rej. del. do Prok. Okr. Doroty Lasoty

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2017 r.

sprawy **M. K.**

oskarżonego z art. 284 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie

z dnia 17 listopada 2016 r. sygn. akt II K 434/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty.

SSO Ryszard Małachowski

Sygn. akt IV Ka 101 / 17

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że w dniu 25 lipca 2015r., w miejscowości K., przywłaszczył samochód marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...) oraz numerze VIN: (...) o wartości (...) (tj. (...)) powierzony przez Bank (...) z siedzibą w H. w ramach zawartej w dniu 24 listopada 2014 r. umowy pożyczki ID (...) -1 wraz z przewłaszczeniem na zabezpieczenie ww. pojazdu, czym działał na szkodę Bank (...) z siedzibą w H., to jest o czyn z art. 284 § 2 kk.

Sąd Rejonowy w Goleniowie wyrokiem z dnia 17 listopada 2016r., sygn. II K 434 / 16, uznał M. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest czynu z art. 284 § 2 kk i za ten czyn na podstawie art. 284 § 2 kk wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23. 06. 1973r. o opłatach w sprawach karnych, zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierzył mu opłatę w wysokości 120 zł.

Apelację od wyroku wniósł obrońca, zaskarżając go w całości na korzyść oskarżonego. Wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, polegający na bezpodstawnym uznaniu przez Sąd I instancji, że zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwala na przypisanie

oskarżonemu sprawstwa i winy zarzucanego mu czynu, jakkolwiek dowody i okoliczności przedmiotowej sprawy ocenione we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą do przeciwnego wniosku,

Podnosząc powyższy zarzut wniósł o:

I. uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,

ewentualnie o:

II. uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Z ostrożności procesowej obrońca zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- rażąco niewspółmierność wymierzonej wobec oskarżonego M. K. kary 4 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy całokształt okoliczności oraz charakter sprawy, a także właściwości i warunki osobiste oskarżonego, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy przemawiają za orzeczeniem kary łagodniejszego rodzaju – kary grzywny.

Podnosząc ten zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia kary i wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 30 zł każda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się niezasadna i jako taka nie mogła skutkować postulowanymi nią rozstrzygnięciami Sądu odwoławczego.

W przedmiotowej sprawie nie są kwestionowane przez skarżącego ustalone przez Sąd Rejonowy okoliczności faktyczne odnoszące się do zachowań jego mandanta skutkujących postawieniem mu zarzutu dokonania przywłaszczenia powierzonego mu mienia. Podnoszony w apelacji zarzut błędów w ustaleniach faktycznych - jak wynika z treści uzasadnienia - odnosi się bowiem do kwestionowania przez skarżącego strony podmiotowej zarzucanego oskarżonemu czynu. W tym zakresie skarżący powołując się na orzecznictwo i doktrynę akcentuje potrzebę wykazania przez Sąd meriti istnienia po stronie sprawcy zamiaru bezpośredniego, ukierunkowanego na przywłaszczenie sobie cudzej rzeczy. Zgadza się jednak generalnie z tezami skarżącego w zakresie prawidłowej wykładni znamion przestępstwa z art. 284 § 2 kk, Sąd Okręgowy nie akceptuje prezentowanego przez obrońcę wniosku o braku bezpośredniego zamiaru M. K. przywłaszczenia zakupionego za kredyt ratalny samochodu marki V. (...) o nr rej. (...). Przede wszystkim Sąd I instancji dokonując ustaleń w sprawie zasadnie odwołał się do wyjaśnień złożonych przez M. K. na etapie postępowania przygotowawczego. Oskarżony nie tylko wówczas przyznał się do stawianego mu zarzutu przywłaszczenia samochodu, ale dodatkowo wskazywał na okoliczności związane zarówno z zaprzestaniem płacenia należnych bankowi rat, jak także opuszczenia terytorium (...). Wbrew twierdzeniu skarżącego, jasnymi i kategorycznymi są stwierdzenia oskarżonego o świadomości konsekwencji związanych z takim działaniem. Składając w tym zakresie wyjaśnienia, M. K. stwierdził bowiem wprost: „ (...) wróciłem powyższym pojazdem do (...), ja nie zgłaszałem osobiście bankowi, że opuszczam (...), nie informowałem ich, że nie będę na chwilę obecną spłacał rat. Zdawałem sobie sprawę, że poniosę konsekwencję z uwagi na niespłacanie rat za pojazd ” (tak: karta 47 verte akt PR Ds. 156.2016). Wywożąc z (...) samochód oskarżony ostatecznie umieścił go na podwórzu posesji nr (...), w miejscowości K.. Te stwierdzenia oskarżonego bez wątplenia dowodzą, że znał on warunki przewłaszczenia na rzecz banku zakupionego przez niego samochodu i to niezależnie od faktu, że umowa kredytu sporządzona była w języku (...), co zresztą było przez oskarżonego akceptowane. Późniejsze twierdzenia oskarżonego, że od początku sumiennie zamierzał spłacać raty kredytu, że nie chciał nikogo oszukać, a przede wszystkim, że zamierzał po znalezieniu pracy podjąć spłatę rat należnych Bankowi, zasadnie zostały potraktowane przez Sąd pierwszej instancji jako linię obrony ukierunkowaną na jego ekskulpowanie i nieznajdującą oparcia w realiach niniejszej sprawy. Wracając do kwestii zamiaru oskarżonego stwierdzić należy, że dla jego ustalenia nie będą wystarczające deklaracje oskarżonego wygłaszane przed Sądem I instancji, lecz decydującymi będą jego faktyczne zachowania w związku z tą sprawą. Zgodzić

należy się z poglądem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku, że: „Jednym z warunków odpowiedzialności za przywłaszczenie jest podjęcie przez sprawcę uzewnętrznionego zachowania manifestującego się wobec osób trzecich (świata zewnętrznego) przez rozporządzenie posiadaną rzeczą ruchoma lub inne zachowanie tak jakby ta rzecz stanowiła własność sprawcy lub jakby przysługiwało mu do niej inne prawo. Samo przywłaszczenie musi zostać przez niego w odpowiedni sposób zmanifestowane na zewnątrz i uniemożliwić osobie, której przysługuje prawo do rzeczy, swobodne nią rozporządzanie. Sprawca dla dokonania tego przestępstwa musi podjąć chociażby jedną czynność w stosunku do rzeczy ruchomej, która wskazuje, że traktuje on rzecz lub prawo tak jakby był właścicielem.” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 27 września 2016 r., II AKa 237 / 16, LEX nr 2171200). Pogląd ten wyrażony został wprawdzie w związku z czynem z art. 284 §1 kk, jednakże znamię przywłaszczenia z tego przepisu jest tożsamym z przywłaszczeniem z art. 284 § 2 kk. Okolicznością je różniącą jest bowiem to, że przywłaszczenia w rozumieniu z art. 284 § 2 kk dokonuje sprawca obdarzony przez pokrzywdzonego zaufaniem; który gwarantuje mu w określonych okolicznościach zwrot powierzonej rzeczy ruchomej. W badanej sprawie M. K. mając świadomość, że z racji podpisanej umowy przewłaszczenia nie jest on właścicielem zakupionego samochodu, lecz samochód ten został mu oddany w tymczasowe władanie z zastrzeżeniem warunków określonych umową, nie informując Banku o utracie pracy i zmianie miejsca zamieszkania, nie tylko to miejsce opuścił, ale wyjechał samochodem zakupionym za kredyt bankowy poza granice (...). Już w tym momencie faktycznie świadomie podjął on decyzję o uniemożliwieniu bankowi realizacji jego praw wynikających z umowy kredytu. Umieszczając następnie samochód gdzieś na podwórzu, w niewielkiej miejscowości na terenie (...) w istocie uniemożliwił również, a przynajmniej znacznie utrudnił, jego odzyskanie przez Bank. To właśnie te okoliczności określają stronę podmiotową czynu oskarżonego. Już tylko dodatkowym argumentem jest brak jakiegokolwiek reakcji oskarżonego na kierowane do niego przez bank pisma. To dopiero bowiem działania organów ścigania doprowadziły do ujawnienia miejsca przechowywania przywłaszczonego samochodu. W związku z tym, Sąd Okręgowy nie podzielaając argumentacji apelującego w pełni zaakceptował szczegółowo wyrażoną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywację Sądu Rejonowego, która doprowadziła go do przypisania oskarżonemu zawinienia występku z art. 284 § 2 kk.

Odnosząc się do alternatywnego zarzutu obrońcy o rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu, Sąd Okręgowy podkreśla za Sądem pierwszej instancji, że przypisanego mu czynu M. K. dopuścił się w okresie próby związanej z warunkowym zawieszeniem wykonania mu kary pozbawienia wolności orzeczonej za dokonane przezeń przestępstw z art. 279 § 1 kk, art. 278 § 1 kk i art. 254a kk. Zastosowany wówczas wobec oskarżonego środek probacji za tak wiele przypisanych mu przestępstw nie spełnił jak się okazuje zakładanego celu. W tych okolicznościach nieporozumieniem jest podnoszone przez obrońcę, że Sąd Rejonowy nienależycie uwzględnił właściwości i warunki osobiste oskarżonego. Wymierzenie M. K. za przestępstwo popełnione w krótkim okresie od wyroku skazującego za podobne przestępstwa kary 4 miesięcy pozbawienia wolności, nie tylko nie razi rażąco surowością, ale musi być odczytane jako wyraz wręcz dużej wyrozumiałości dla oskarżonego przez Sąd I instancji, który karę tę ukształtował w tak niskiej wysokości.

Tak argumentując, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 636 § 1 kpk zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze, a na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U., nr 49 z 1983r., poz. 223 z późn. zm.) wymierzona została oskarżonemu opłata za to postępowanie. Sąd Okręgowy nie znalazł bowiem podstaw do zwolnienia oskarżonego od zapłaty tych należności.

SSO Ryszard Małachowski